

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: ET FUGLESKJUL.

Citation: Kaalund, H. V.: "ET FUGLESKJUL.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 277. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid82842/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

— To bristende Øjne saae derpaa,
de lyste i Døden milde.
Det var Soldatens, som saaret laa.
— I ham blev det ogsaa stille!

Den lille Orm med den faste Tro,
den blev hans Lærer i Døden;
den slog for hans bævende Sjæl en Bro
mod Opstandelses-Morgenrøden!

ET FUGLESKJUL.

Blandt Kugler og Kanoner
i Arsenalets øde Gaard
med høje Jubeltoner
en Fugl sin Trille slaar.
Det er en Han, en lille En,
der synger for sin Mage,
saa Skytsets Malm og Murens Sten
saa Trillerne tilbage.

Hel barsk med spidset Øre
staar Arsenalets Kommandant;

til Krageskrig at høre
han ellers kun er vant.
„Guds Død! Er her en Fugl i Hæk?
Det skal jeg snart forpurre!“
— Men Fuglen fløjter lystig væk,
og Oldenborrer surre.

Mildt suser Foraarsvinden
ind i den øde Fæstningsgaard;
den vifter ham om Kinden
og i de hvide Haar.
Alene, uden Viv og Børn,
paa sine gamle Dage
han føler sig som fra en Ørn
forvandlet til en Krage.

Det er, som han kan huske
en Drøm fra sine unge Aar,
som om fra Rosenbuske
en Duft imod ham slaar.
--- Sligt er ham ikke længe hændt.
--- Men føle! — fy, for Fanden!
Hvor kan han være det bekjendt!
Han stryger sig om Panden.

Hans Miner er saa strenge;
han spejder op ad Gaardens Mur:

„Hvor kan den Fugl dog hænge!“
Han søger om dens Bur.
„Det lille Bæst -- den Skrigehals —
— Guds hellige Død og Plage!
Ja, jeg skal dreje om dens Hals
og kvæle den og Mage!“

Mens stiv Soldaten skuldrer,
han spanker hidsig op og ned.
Kors, hvor den Gamle buldrer;
for Alvor er han vred.
— Men Fuglen spørger ej om Lov.
I Foraarsaftnen stille,
saa fri som i den grønne Skov,
den slaar sin glade Trille.

„Hvor dens Mage stikker,
dens Smuthul maa vel findes dog!“
— Hvor Bombestablen ligger,
han nærmer sig en Krog.
Med Et man sér ham stille staa
og derpaa frem at trippe:
Han hører mellem grønne Straa
smaa Fugleunger pippe.

„Hvor Djæv'len kan de være?
— Jo vist, jo, jeg har rigtig hært:

I *Bomben* — paa min Ære!
Den Gamle studser rørt.
Thi sé: I Bomben stor og hul,
paa Bunden dybest nede,
dér finder han et Fugleskjul,
en dunbedækket Rede.

Og paa den bløde Vugge
den lille Moder, skjær og fin,
han sér sig angst at dukke
— han mindes dunkelt sin! --
Hun dækker ømt de nøgne Smaa,
som nys krøb ud af Ægget —
han kan ej sé sig mæt derpaa!
han brummer rørt i Skjægget:

„Den Bombe skuide dræbe —
nej, dertil er den nu for god!
Gid aldrig der maa klæbe
ved den en Draabe Blod!
Den er en lille Helligdom;
ja vist, den bør forgyldes!
Gid alle Bomber rundt herom
som denne maatte fyldes!“

REJSETUMMEL.

Jeg har rejst! — Jeg har været i fremmede Byer!
Jeg har klavret tilfjelds mod de flyvende Skyer;
dampet hen over Svælg, hvor det ludede brat,
suset ind som en Vind i Tunnellernes Nat,
været henrykt og søvrig og vittig og dum
og har samlet af Indtryk en uhyre Sum!

Jeg har rejst! — Jeg er fyldt som en struttende Sæk
med mærkværdige Billeder, brogede Træk!
Jeg har været i Fængsler og stolte Palær,
i mugne Ruiner og Tyves Kvarter,
i Theatrene paa den gentileste Plads,
i Hoteller, hvor Kaffen servertes i Glas.

Med Gamascher og Plaid og med Natsæk i Haand
har jeg støvet omkring for at danne min Aand;
der var Nok at beundre, hvorhen jeg saa kom,
Toiletterne taler jeg slet ikke om;
-- for de Skjønne, som bar dem, jeg havde kun
Sans,
for de yndige Smil og for Øjneres Glans!

Jeg har drukket ved Mosel den liflige Vin,
jeg har svømmet i Neckar og fisket i Rhin,